

idet den umiddelbare følge heraf vil være, at patentet bliver uden virkning her i landet. Imødekommes en begæring om genoprettelse af rettigheder, skal patentmyndigheden ifølge *stk. 2* udfærdige bekendtgørelse herom, jfr. § 74, hvori det bestemmes, at der skal udfærdiges bekendtgørelse om genoprettelse af rettighederne, når en begæring i henhold til §§ 72 eller 73 er imødekommet og en patentansøgning, der er henlagt eller afslået, efter at den er blevet tilgængelig for enhver, som følge deraf skal optages til fortsat behandling. Det samme gælder, hvor et bortfaldet patent skal anses for opretholdt.

Hvis en ansøgning, efter at den er blevet almindelig tilgængelig, er henlagt eller afslået, eller patentet er bortfaldet, hvilket bekendtgøres af patentmyndigheden, vil det område af teknikken, som ansøgningen eller patentet angår, stå til fri rådighed for almenheden, og genoprettelse af rettighederne i henhold til § 72 eller § 73 kræver derfor en ny bekendtgørelse herom.

Paragraffens *stk. 3* indeholder bestemmelser om forbenyttelsesret svarende til bestemmelserne i § 74, *stk. 2* og *3*.

Nævnte bestemmelser tager sigte på at beskytte den, der i tillid til, at en patentansøgning var henlagt eller endeligt afslået, eller at et patent var bortfaldet, har påbegyndt erhvervsmæssig udnyttelse af opfindelsen, inden det blev bekendtgjort, at rettighederne til ansøgningen eller patentet er genoprettet. Der gives den pågældende mulighed for at fortsætte udnyttelsen, hvis han var i god tro, da denne påbegyndtes.

En tilsvarende bestemmelse findes i patentlovens § 4, hvor forbenyttelsesretten dog er betinget af, at udnyttelsen ikke udgjorde et åbenbart misbrug i forhold til ansøgeren eller nogen fra hvem hans ret hidrører.

Når det her er foreslået at kræve god tro, for at forbenyttelsesretten kan indtræde, skyldes det, at bestemmelserne i § 72 som mønster har bestemmelserne i artikel 122, *stk. 6*, i Den europæiske Patentkonvention, der stiller krav om god tro. Det bemærkes herved, at et åbenbart misbrug ikke altid vil kunne siges at foreligge, selv om den pågældende ikke var i god tro.

Til § 79.

Denne paragraf indeholder en bestemmelse om, hvorledes § 52, *stk. 1*, nr. 4 skal anvendes ved ugyldighedskendelse af europæisk patent.

Det fastsættes, at bestemmelsen i § 52, *stk. 1*, nr. 4, finder anvendelse for europæiske patenter, så-

fremt udvidelse er sket, efter at patentet er meddelt.

Ifølge § 52, *stk. 1*, nr. 4 kan et patent ved dom kendes ugyldigt, hvis det er meddelt, uanset at patentbeskyttelsens omfang er udvidet, efter at ansøgningen er godkendt til fremlæggelse. For så vidt angår et europæisk patent, er det imidlertid afgørende, om patentbeskyttelsens omfang er udvidet, efter at patentet er meddelt, idet der først er adgang til at nedlægge indsigelse fra dette tidspunkt. Den europæiske Patentmyndighed afgør, hvis indsigelse nedlægges, om patentet skal opretholdes uændret eller i ændret affattelse eller skal ophæves. Såfremt patentet opretholdes, og der anlægges sag ved dansk domstol om dets ugyldighed på grund af udvidelse af patentbeskyttelsens omfang, skal derfor tidspunktet for patentets meddelelse være afgørende.

Til § 80.

Det fremgår af bemærkningerne til § 79, at Den europæiske Patentmyndighed efter indsigelse helt eller delvis kan ophæve et europæisk patent. Patentet må i så fald ophøre at have virkning her i landet i tilsvarende omfang, hvorfor det foreslås at sidestille sådan ophævelse med patentets gyldighedskendelse.

Patentmyndigheden skal udfærdige bekendtgørelse om ophævelse af et europæisk patent. Dette svarer til patentlovens § 55, hvorefter patentmyndigheden skal udfærdige bekendtgørelse, når et patent er kendt ugyldigt ved endelig dom.

Til § 81.

Denne paragraf indeholder bestemmelser om betaling af årsafgift for europæisk patent og om følgerne af, at afgiften ikke betales rettidigt. Bestemmelsen har sit grundlag i konventionens artikel 141.

I *stk. 1* bestemmes, at for at opretholde et europæisk patent skal der betales en nærmere fastsat afgift til patentmyndigheden for hvert patentår efter det år, i hvilket Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen.

Medens lovens § 41, *stk. 1*, foreskriver betaling af årsafgift for hvert år regnet fra den dag, patentansøgningen blev indleveret, følger det af konventionen, at nationale årsafgifter for europæisk patent først kan opkræves fra det patentår, som følger efter det år, i hvilket Den europæiske Patentmyndighed har bekendtgjort sin afgørelse om at imødekomme patentansøgningen. I ansøgningstiden betales årsafgift til Den europæiske Patent-